

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tractatus De Fiducia In Deum Plurimas Et Utilissimas pro
vitâ spirituali instructiones Continens, Præcipue Ad
Obtinendam magnam animæ quietem, & afflictiones
quascunque ingenti cum solatio & fructu ...**

Dusault, Nicolas

Coloniæ Agrippinæ, 1660

§. 4. Differentia inter eam quæ in Deum & quæ in creaturas est, fiduciam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50333](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50333)

§. IV.

*Differentia inter eam qua in Deum, & qua
in Creaturas est Fiduciam.*

Spem habere repositam in humano præfidi-
o, minus est, quàm habere fiduciam. Id
quod paucis ostendit verbis Philosophus Se-
neca scribens cuidam amicorum suorum in
hæc verba: *De te spem habeo, sed nondum fidu-
ciam* Ep. 16. Itaque fiducia in creatis rebus
excedit spem de illis conceptam. At fiducia in
rerum omnium auctore atque conditore deo
collocata tantum superat utramque ut illæ in
comparationem cum hac venire non possint.
Ea propter sanctissimus Rex David non dicit
simpliciter: *Speravi in sermonibus tuis sed in
verba tua super speravi.* Pjal. 118. Novo usus
vocabulo, eodem psalmo aliquoties & alibi
sæpius repetito. Sapientis quoque voce mo-
nemur: *Confidere Deo ex toto corde. Utinam
intelligeremus* inquiebat quadam vice suspi-
rans S. Ignatius, *quantas vires spes in Deum
habeat! cui certe parum superest loci, ubi omnia
abunde suppetunt. Qua si explorata sine huma-
nu teneantur, ubi nostra in Deum est spes?*
Ribad. l. 5. *vira* Intendens in illud Apostoli:
Spes que videtur non est spes. Rom. 8. Nam
quod quis videt, qui sperat? Deplorabat san-
ctus

Etus ille fundator noster cæcitatem hominum
ætatibus suæ, & accusabat injuriam in æstimandâ
pro merito suo & exercenda virtute hac
tanti momenti. Fateor equidem, spem in Deo
quantumvis exiguam, nunquam inutilem esse;
addo tamen, nec magni æstimandam, nec
valde efficacem esse, nisi ita crescat ut infinito
quodammodo excessu spes humanas omnes
vincat. Enimvero solet Deus adjutricem
gratiam suam nostræ in ipsum fiduciæ exæ-
quare. Hoc sensu dixere sancti Patres: Tardan-
tibus nobis ire ad Deum, ipse succurrere tar-
dat; è contrâ festinantibus nobis occurrit ob-
viam. *Dominus dormit*, inquit S. Ambrosius,
tepida vigilat perfectus, L. 4 in c. 1 Luca. Et S.
Basilii: *Dormitantibus nobis & pigre agentibus
dormire dicitur Deus*. Basil. in psal. 29.
Fiat misericordia tua, Domine super nos, pe-
tebat David, quemadmodum speravimus in te
Psal. 32. Immo, Anima fidelis ipsum audi Deū
per os ejusdem Prophetæ loquentem: *Quo-
niam inquit, speravit in me, liberabo eum*. Ni-
mirum protegit Deus confidentes in se, liberat
eos à miseriis & malis qui fiduciam habent
in illo. Veritatem hanc multis confirmat
Scriptura sacra; atque in primis in novo testa-
mento Christus Dominus Salvator noster, o-
pem suam implorantium fiduciâ velut regu-
la

lamiraculorum suorum beneficiorumque u-
 rebatur, non tribuens solum quod petebant,
 sed eo ferme modo quo rogabant, aut rogare
 dum credebant. Princeps quidam Synagoga
 supplex rogabat JESUM, inquit Evangelista
*Domine Filia mea modo defuncta est. sed veni
 impone manum tuam super eam & vivet.*
 Matth. 9. Continuo secutus est eum Domi-
 nus, intravit domum, tenuit manum mortuae
 & surrexit puella vivens. Ibidem refertur de
 muliere, *que sanguinis fluxum patiebatur an-
 nis duodecim hæc accessit retrò. & tetigit sim-
 bria vestimenti eius: dicebat enim intra se:
 si tetigero tantum vestimentum eius, salva ero.
 & salva facta est.* Matth. 15. Alia verò mulier
 Cananæa credens quod solo verbo JESUS
 posset filiam suam malè à dæmonio vexatam
 liberare, audire meruit: *Magna est fides tua.
 Fiat tibi sicut vis, & sanata est filia eius ex il-
 la hora.* Luc. 7. & Matth. 8. Pari modo servus
 Centurionis paralyticus, quem herus solo
 Christi verbo credebatur sanitati posse restitui
 convaluit. Hinc aliud discrimen oritur inter
 fiduciam in Deo & fiduciam in rebus creatis
 positam; hæ enim nec promissioni tuæ, nec
 concitatae de se spei semper ex æquo respō-
 dent. *Non salvatur Rex, inquit psaltes regius,
 per multam virtutem, & Gigas non salvabitur*

in
 ute
 sua
 ro
 lis
 rer
 vic
 pri
 cea
 ten
 der
 do
 cat
 in
 in
 ear
 fan
 sap
 cir
 ad
 rar
 tion
 nen
 gen
 ter
 qu
 mo
 mu

in multitudine virtutis sua, Psal. 32. Tametsi
uterque in his velut humanis praesidiis spem
suam posuerit. Nec equi agilitas etiam gene-
rosissimi sessorem suum ex omnibus pericu-
lis eripere, nec divitiarum affluentia possesso-
rem suum facere securum possunt, quidquid
videantur promittere. Enimvero & hoc pro-
prium rebus creatis ut multa & magna polli-
ceantur, pauca praestent, virtutem foris ostē-
tent, successu nullo. Origeni, humano fi-
dere praesidio, idem est, ac inniti ligno putri-
do: Hom. 2. in Gen. et has æquivalentes judi-
cat propositiones: *Maledictus homo qui pendet
in ligno*. Deut. 21. Et, *Maledictus homo qui fidit
in homine*. Jerem. 17. Perinde aestimans lignū
cariosum, ac mortalem hominem carne &
sanguine constantem. *Respicens etiam*, inquit
sapienter Ecclesiasticus (cum malis undique
circumdaretur; & non esset qui adjuvaret,) *ad
adiutorium hominum & non erat: memo-
ratus sum misericordiam tuam Domine & opera-
tionis tue qua à seculo est, quoniam eruis susti-
nentes te Domine, & liberas eos de manibus
gentium*. Eccl. 51. Immo addit: *Exaltasti super
terram habitationem meam*. Sicut de se quo-
que David testatur. *Qui exaltas me de portis
mortis* Psal. 9. In quem locum S. Chryosto-
mus: non tantum, inquit, mala eorum solvit
Deus

Deus, sed etiam facit eos admirabiles; nimirum eodem tempore quo vorticibus afflictionum videbantur absorbendi, gloriose extulit & illustri loco collocavit divini auxilii splendore circumdatos. Hujus rei memorabile exemplum traditiones Hebræorum nobis suppeditant, narratum à S. Hieronymo de Rege Manasse lib. 2. parali. c. 33. qui, cum po- exactos aliquot in carcere dies, conjectus fuisset in ahenum fervens ut lento igne ex- reretur, ad evitandum ingens hoc tormentum magno animi sensu, quotquot noverat Deorum falsorum nomina invocavit; sed con- irritum & spe frustraneam. Cum venit in mentem, quem ex Ezechia Patre suo olim audiverat divini discursus de Dei misericordia in eos qui eum cum fiducia invocant: recordatus quoque verba Moysis; *Cum quaesieris Dominum Deum tuum, invenies eum, si tamen toto corde quaesieris & tota tribulatione animi tua.* Deut. 4. Itaque coepit spem omnem in solo Deo vero ponere; cumque ingenti clamore ejulatu precari tamquam malorum suorum levamen unicum. Nec frustra. Continuo Angelus è caelo adfuit, arreptumque capillo capitis transportavit Hierosolymam momento in unico. *Respicite filii, monet Sapiens Ecclesiasticus nationes hominum, & scitote, quia nullus spe-*

ravit in Domino & confusus est. Quis enim permansit in mandatis eius & derelictus est, aut quis invocavit eum & despexit illum? Quoniam pius & misericors est Deus & remittet in die tribulationis peccata, & protector est omnibus exquirentibus se in veritate.

§. V.

Effectus fiducia in Deum.

Hinc nascitur tertium discrimen inter utramque hanc fiduciam, nam illa, quæ rebus creatis innititur, perpetuo nos in timore relinquit, ne decipiamur propter earum infirmitatem, inconstantiam & infidelitatem quam illis innatam cognoscimus, singulis momentis suspensi timore hæremus ne quis sinister nuntius referat res nostras infelicem habuisse exitum, donec tandem re ipsa successus earum certò nobis innotescat & appareat quod solícite & impatienti animo expectaveramus. E contra nihil est quod in omni negotio sic consoletur & securum reddat hominem, uti vera in Deum fiducia. Dices divinam illi qui Deo fidit, omnipotentiam quasi in manus tradi, creaturasque omnes illi militare ut earum ministerio consilia sua ad finem perducatur optatum. Illa, si opus est, emollit rupes, exsiccatur aut indurat fluentes aquas